

Noah

Ešte stále je tam vonku. Ubehlo už takmer dvadsať minút a ona ani neodchýlila dvere auta. Áno, sledujem ju z okna a správam sa ako úplný psychopat, za ktorého ma očividne považuje. Mimochodom, nie som – hoci pochybujem, že môj názor v tejto veci zaváži. Začínam sa obávať, že tam dnes večer umrie. Vonku je takmer tridsať stupňov a ona vôbec nevetrá. Určite sa udusí. To je jedno, nie je to môj problém.

Zaťahujem závesy a odchádzam od okna.

No potom sa vrátim a znova ich odtiahnem. *Dočerta, vylez už z toho auta, ženská!*

Zaškúlím na hodinky. Pol dvanástej. V duchu vyšlem krátku modlitbu tam hore, aby na mňa Mabel nebola príliš nahnevaná, keď jej zavolám a vytrhnem ju zo spánku. Po vytočení čísla čakám šesť dlhých zazvonení, kým sa konečne ozve jej chraplavý prefajčený hlas. „Prosím.“

„Mabel, tu Noah.“

Slabučko zavrčí. „Čo chceš, synak? V tvojom záujme dúfam, že máš naozaj dobrý dôvod budiť ma.“ Už som bola v posteli a vieš, ako ma v poslednom čase trápi nespavosť.“

Uškrniem sa. „Ver mi, Mabel, nerušil by som tvoj drahocenný spánok, ak by nešlo o mimoriadnu situáciu.“

Navonok sa tvári drsne, ale srdce má zo zlata. Mabel a stará mama boli najlepšie priateľky, spájalo ich takmer súrodenecké puto. A keďže starká vychovala mňa a moje sestry, Mabel sa k nám odjakživa správala ako k členom vlastnej rodiny. Boh vie, že my dvaja sme naozaj ako pokrvní príbuzní. Vyzeráme síce inak, Mabel je černoška a ja beloch, máme však spoločný rovnaký odpor proti ľuďom, ktorí strkajú nos do našich záležitostí. (A napriek tomu sa vždy veľmi rada stará do tých mojich.)

„Mimoriadnu situáciu? Noah, nenapínaj ma. Horí ti vari dom, synak?“ Od plienok ma oslovuje „synak“, aj napriek tomu, že mám už tridsaťdva rokov. Neprekáža mi to – istým spôsobom je to dokonca upokojujúce.

„Nie, madam. Potrebujem, aby si sa pozhovárala s istou ženou.“

Neveriacky si odkašle. „So ženou? Zlatko, veľmi rada počujem, že si na ženy úplne nezanevrel, ale to, že si uprostred noci osamelý, ešte neznamená, že mám v mobile uložené čísla dám, ktoré by...“

„Nie, nie,“ zarazím ju rázne, skôr než môže pokračovať v prúde slov, ktoré rozhodne netúžim počuť.

„Tá žena je na mojom dvore.“

Počujem vŕzganie postele a predstavujem si, ako si Mabel vzpriamene sadne na pohodlnom ležadle značky Ikea. „Noah, priznaj sa hneď teraz, synak, si opitý? Ak áno, neprekáža mi to. Vieš, že nie som typ, čo súdi druhých. Ja sama som sa mnohokrát modlila k dobrotivému Pánovi po noci s Jackom Danielsom, ale ak si opitý, musíš zavolať Jamesovi alebo niektorej zo svojich sestier a nie...“

Ak ju hneď nezarazím, bude pokračovať ešte dlho. „Mabel, tej žene sa pokazilo auto na mojom prednom dvore a z motora sa jej valia kúdoly dymu, ale má strach vystúpiť. Musíš sa za

mňa zaručiť a presvedčiť ju, aby vytiahla zadok z toho prekliateho auta.“ Zavolať by som jednej zo svojich sestier, ale nepochybne by im medzi rečou vyklázla nejaká nemiestna poznámka o tom, ako dlho som už s nikým nespál, a potom by sa jej bez okolkov opýtali, či sa s niekým stretáva. Určite im nezavolám. Rozhodne ma nezaujímá, či má priateľa.

„Ach, zlatko, prečo si to nepovedal skôr! Okamžite choď von, nech sa porozprávam s tým úbohým dievčaťom!“ V Mabelinom hlase počujem záchvev vzrušenia, ktorý v nijakom prípade nechcem podporovať. Celé mesto na mňa v poslednom čase tlačí, aby som znova začal randiť, ja však nemám záujem. Chcem, aby ma všetci nechali na pokoji a nestarali sa do môjho neexistujúceho lúboštného života, ale kdeže, to nie je ich štýl. Keď tak nad tým premýšľam, nie som si istý, či Mabel neutrúsi niečo podobné tomu, čo by povedali moje sestry.

Znova nakuknem spoza závesov a zbadám, ako si neznáma pasažierka zúrivo ovieva tvár rukou. Prisahám, že ak s ňou budem musieť stráviť noc v nemocnici len preto, lebo si svojou tvrdohlavosťou privodila úpal, nikdy viac už neotvorím dvere tohto domu. Ak mi ešte nejaká žena zničí život, nadobro zadením všetky okná a zmením sa na jedného z tých čudákov, ktorí v čase adventu vrieskajú obscénosti po koledníkoch.

„Nerob si márne nádeje, Mabel. Toto nie je nijaká romantická záležitosť. Len nechcem, aby v tej horúčave umrela.“

„Uhm. Je pekná?“

Ukazovákom si silne zatlačím na špičku nosa a zatvorím oči, aby som zastavil vlnu podráždenia, ktoré sa vo mne dvíha. „Vonku je tma ako v rohu. Ako to mám, dočerta, vedieť?“

„Prosím ťa. Položila som ti jednoduchú otázku a očakávam odpoveď.“

Zastonám. „Áno.“ Prekliato pekná. Videl som ju síce len na okamih, ale pohľad, ktorý sa mi naskytol, stál za to. Mala tmavé vlasy vyčesané do drdola, pekný úsmev, husté riasy a prenikavé

modré oči. Čo bolo zvláštne, mal som pocit, že ju odniekiaľ poznám, hoci som jej auto v meste nikdy nevidel. Musel to byť jeden z tých zvláštnych prípadov déja vu.

„Tak dobre,“ povie so spokojným povzdychom. „Vezmi ma teda k našej stratenej krásavici.“

„Mabel!“ varujem ju, keď otváram predné dvere a vychádzam von, kde ma okamžite ovalí letná horúčava. Čudujem sa, ako žena prežila tak dlho v aute so zatvorenými oknami a bez klimatizácie.

„Ach, buď už ticho! Nestáva sa každý deň, aby ti do lona padla pekná žena, takže si zavri ústa a daj jej ten telefón.“ To mám za to, že som väčšinu života strávil v jednom meste. Susedia sa ku mne správajú, akoby som bol stále malý chlapec, čo behá po ulici v supermanovských spodkoch.

Predné dvere nechávam otvorené, aby som nimi neprivil telofónny kábel, a dlhými krokmi prejdem cez dvor k malému bielemu autu. Hustá tma mi zabráňuje vidieť črty ženinej tváre bez toho, aby som na ňu znova nenamieril baterku, ale zbadám aspoň jej siluetu. Pomaly sa otáča smerom ku mne, zrazu sa však zháči, zaborí sa hlbšie do sedadla a rýchlo ho sklopí dozadu v snahe presvedčiť ma, že tam nie je. V duchu potláčam úsmev nad komickosťou jej konania.

Keď zaklopem na okno, vyplašene skríkne.

„Hej...“ *Ty? Vážená? Dáma, čo mi likviduje trávnik?* „Nech sa páči. Na linke je moja dobrá známa. Dúfam, že vás presvedčí o mojej bezúhonnosti a konečne sa odhodláte vystúpiť z auta.“

Žena zatiahne za páčku a celé sedadlo vystrelí prudko dohora. Zvriekne a ja si musím zahryznúť do vnútornej strany líc. Jej veľké oči na mňa skúmavo hľadajú cez sklo a teraz som už presvedčený o tom, že ju poznám, ale nie je tu dosť svetla na to, aby som zistil, odkiaľ presne.

Zamračí sa. „Ako to, že zrazu máte mobilný signál?“

„Nemám.“ Zodvihnem telefón tak, aby naň lepšie videla.

Oči jej sklíznu na prístroj v mojich rukách a zasmeje sa. „Čo to, preboha, je?!“

Podľa toho, ako vypliešťa oči a chichoce sa, by ste si mysleli, že v ruke držím prinajmenšom exotické zviera. „Nuž, volá sa to telefón.“

„To áno, ale...“ Odmlčí sa, aby sa znova rozkošne zasmiala – ten zvuk na mňa účinkuje ako závan sviežeho vzduchu na púšti. „Ukradli ste ho z historického múzea? Figurína v modrých šatách s kockovanou potlačou teraz nedostane telefonát od manžela, že príde neskoro na večeru! Panebože, ten kábel musí mať aspoň tridsať metrov!“

Zúžim oči. „Tak stiahnete to okno alebo nie, vy chytráčka?“ Spýtavo zdvihne obočie. „Ako ste ma to nazvali?“

„Chytráčka.“ A nebudem sa za to ospravedlňovať. Nesnažím sa s ňou skamarátiť ani sa neusilujem o to, aby sa cítila príjemne. Okrem toho, práve urazila telefón, ktorý mám naozaj rád.

Tvár sa jej napodiv rozťahne do nádherného širokého úsmevu a nahlas sa rozosmeje. Žalúdok sa mi stiahne a srdce zlostne búši. Obom orgánom prísne nariadim, aby prestali robiť problémy a sabotovať moje úsilie. Nedám sa pobláznit ďalšou ženou, ktorá prechádza týmto mestom. Dnes večer jej pomôžem, lebo po prvé: je to správne, po druhé: nechcem, aby mi zomrela na dvore, a po tretie: chcem, aby čo najskôr odfrčala tam, kam mala pôvodne namierené.

„Tak dobre.“ Pootvorí okno asi o päť centimetrov a vezme si odo mňa telefón. Prsty sa nám pri výmene letmo dotknú a celé moje telo na to reaguje tak intenzívne, akoby vôbec nepočúvalo výhražný prejav, ktorý som mu adresoval len pred malou chvíľkou. Rýchlo vtiahne telefón dovnútra a promptne zavrie okno skôr, než by som doň stihol zasunúť vidly a prebodnúť jej srdce.

Predtým, ako zdvihne prístroj k uchu, si ho chvíľu ostražito premeriava. „Haló?“

Okamžite zistím, že iniciatívu prebrala Mabel, pretože žene oči sa zväčšia na dvojnásobok zvyčajnej veľkosti a zaujato počúva. O päť minút neskôr sa so založenými rukami opieram o kapotu auta, po krku mi stekajú veľké kropaje potu a čakám, kým sa chytráčka dorehoce na niečom, čo jej hovorí Mabel.

„Nie, to vážne urobil?“ prakticky zavýja od smiechu, čo je neklamný znak toho, že sa čo najskôr musím zmocniť telefónu. Podídem k dverám a zaklopem na okno. „Čas vypršal. Tak vyjdete von alebo nie?“

Zdvihne prst a dohovori s Mabel. „Uhm... uhm... áno. Ďakujem, tiež som sa skvelo bavila!“

Cúvnem, keď žena konečne otvorí dvere auta, vystúpi a podá mi telefón. Keď sa vystrie, siaha mi takmer po bradu, ale vďaka rozstrapatenému drdolu gaštanovej farby pôsobí trochu vyššie. Nerád to priznávam, ale vyzerá naozaj príťažlivo. Oblečené má pruhované námornícke tričko, zastrčené do bielych šortiek retro strihu – do takých, ktoré dokonale sedia na drobnom páse, obopínajú jemné krivky bokov a veľkoryso odhaľujú štíhle stehná. Rozhodne nepatrí do tunajšieho prostredia, hodí sa skôr na čiernobielu fotografiu zvečnenú na luxusnej jachte. O chvíľu však bude preč, takže nemá zmysel priveľmi sa opájať jej krásou.

Obráti sa ku mne tvárou, ale pohľad jej stále nervózne skáče smerom k domu. „Vaša známa, pani Mabel, vás vykreslila v tom najlepšom svetle, Noah Walker.“ Posledné dve slová vysloví so škodoradostným dôrazom. Očividne sa vyžíva v tom, že ona moje meno pozná, zatiaľ čo ja jej nie.

„Úžasné, veľmi sa mi ulavilo,“ odvetím mrazivým tónom a prekrižim si ruky. „A vy ste?“

Ženina dobrá nálada sa okamžite vytratí a v nedečkavej túžbe znova zaliezť do auta o krok ustúpi. „Prečo vás zaujíma, kto som?“

„Predovšetkým preto, aby som vedel, komu mám poslať účet za nový trávnik.“ Nechcem, aby moje slová vyzneli priateľsky alebo žartovne, ale zdá sa, že ich tak berie.

Usmeje sa a znova sa trochu osmelí. Nie som si istý, či chcem, aby sa cítila uvoľnene.

„Viete čo?“ vyhlási so širokým priateľským úsmevom, ktorý jej nehodlám opätovať. „Ráno vám na kuchynskej linke nechám nejakú hotovosť.“ V hrobovom tichu, ktoré nastane, spýtavo zdvihnem obočie a v tej chvíli si uvedomí, čo práve povedala. „Ach! Nie, nemyslela som... nepokladám vás... za prostitúta.“ Mykne sa. „Tým nechcem povedať, že by ste ním nemohli byť, ak...“

Pobavene sa zasmejem. „Tu vás radšej zastavím.“

„Vďaka bohu,“ zašepká s rumencom na tvári, pohľad sklopí do zeme a prstami si prebehne po spánkoch. Kto to, dočerta, je? Prečo jazdí cez zapadnuté mestečko uprostred hlbokej noci? Je príšerne nervózna, utáraná a pôsobí dojmom ženy, ktorá pred niečím uteká.

„Ak chcete, môžete dnes prespať v hosťovskej izbe. Na dverách je zámok, takže vaša bezpečnosť nebude ohrozená... Ak, samozrejme, nemáte niekoho, komu by ste zavolali a prišiel by vás vyzdvihnúť.“

„Nie,“ odvetí rýchlo. Nedokážem rozlúštiť výraz jej tváre. Je ostražitý a vzdorovitý zároveň a, dočerta, želim si, aby tu bolo viac svetla. Môj mozog sa mi zúfalo snaží niečo naznačiť, ale ešte to neviem celkom vyhodnotiť.

„Ja...“ zaváha, akoby hľadala správne slová. „Vlastne som mala namierené do neďalekého penziónu, aby som si na chvíľu oddýchla od pracovného blázince. Takže... aj keď je to zvláštne, myslím, že dnes večer prespím vo vašej hosťovskej izbe a zajtra môžem zavolať, aby mi auto niekam odtiahli a opravili, však?“ Prečo to formuluje ako otázku? Akoby čakala len na moje schválenie.

„Jasné,“ pokrčím plecami, čím jej dám najavo, že jej plány sú mi ukradnuté, pokiaľ v nich nie som zainteresovaný viac ako treba.

Prikývne. „Tak dobre. Poďme teda... do vášho domu, Noah Walker.“

O pár sekúnd neskôr už z kufra lovím jej batožinu a gestom jej naznačím, aby ma nasledovala. Do nosa mi udrie jemná, sladká vôňa jej parfumu, ktorá je v takom príkrom rozpore s typicky mužským pachom mojej domácnosti, že mi to na chvíľu úplne vezme dych. Zatemnený mozog usilovne vymazáva zvyčajné vzorce *som šťastný, že som sám* a namiesto nich všade kreslí hlúpe malé srdiečka.

Stojí chrbtom ku mne a skúmavo si prezerá obývačku. Nie je to nijaký luxus, ale ani dôvod na hanbu. Sestry mi pomohli zariadiť dom po tom, čo som ho zrekonštruoval, a zhodli sa na tom, že najlepšie v ňom vynikne tradičný vidiecky štýl, nech to už znamená čokoľvek. Výsledkom je množstvo rustikálnych drevených harabúrd, ktoré ma stáli kopu peňazí, a veľký biely gauč, ktorý používam len zriedka, pretože mám radšej kožené kreslo v spálni. Na druhej strane, musím uznať, že je to tu celkom útulné. Som rád, že ma sestry presvedčili, aby som dom zmodernizoval, keď som sa sem nastahoval, a nenechali ma žiť ako zanedbaného starého mládenca.

Z gauča prenesiem zrak na pramienky tmavých vlasov, ktoré sa jej lepia na spotený krk. Akoby môj pohľad vycítila, zrazu sa prudko otočí. Oči sa nám na okamih stretnú a mne padne sánka. Teraz už dáva zmysel, prečo mi nechcela povedať svoje meno. Prečo odmietla vystúpiť z auta. Prečo vyzerá, akoby bola na ihlách. Presne viem, kto je táto chytráčka, a všetky modlitby, ktoré Mabel momentálne vysiela do nebies, vyjdú nazmar, pretože absolútne nedovolím, aby som si k tejto žene vytvoril nejaké puto.

„Ste Rae Rosová.“